

Дополнительное

ПЧЕЛИЦА

Ротч. Хетсон.

А. С. Смирнов

ВЪ ГОРАТА.

Умѣрено

Муз. Н. Пенчевъ.

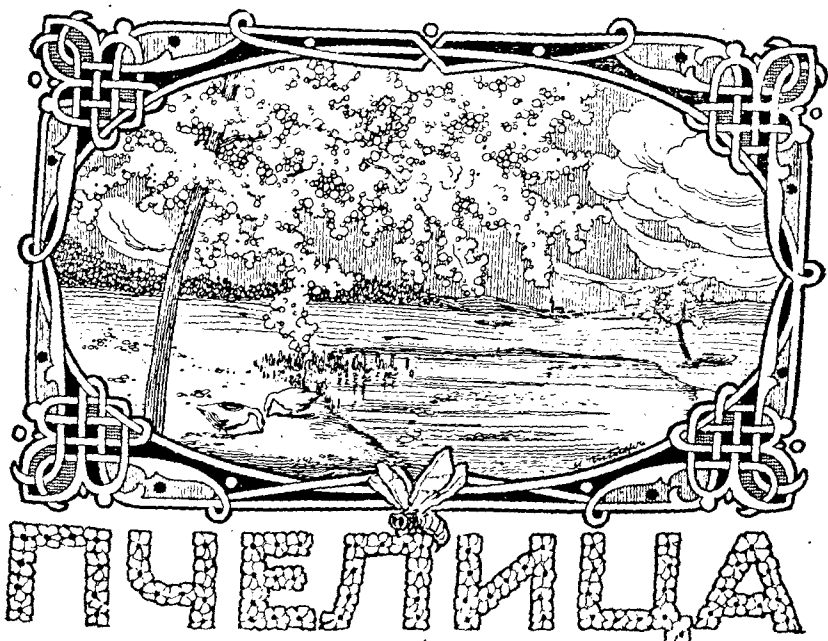
2. Ей рѣчицата пѣнлива
Лѣй водитѣ си студени;
Тукъ се спуща, тамъ изви-ва
Край полянкитѣ зелени.

3. Гледашъ горѣ-нависоко
Буки върхове дигнали
Джбове пѣкъ нашироко
Китни клони сѣ простнали.

4. Въ клони птички гласовити
Кръшни пѣсни сѣ запѣли;
Гледашъ долу—изъ трѣвитѣ
Бубулечки запълзѣли...

5. Какъ приятно е въ гората,
Тамъ подъ сѣнкитѣ дебели!
Какъ е леко на душата
При цвѣтята напѣстрѣли!

Д. П. Стефановъ.

Къмъ орача.

Ей, орачо, работливи,
Я поспри волове сиви:
Чакай малко, почини си —
Поть отъ чело обърши си!

Че се оранъта не свършва,
Черенъ трудъ се недовършва:
Тъй до гробъ ще сѣмешъ,
Поть отъ чело ще да лѣшешъ.

Стой, запри се — почини си,
Потно чело обърши си;
Па тогава пакъ подкарай —
Доръ се мръкне рало карай!..

М. Симеоновъ.

За гжби.

Хубавъ пролѣтенъ день. Двѣ сестричета се връщаха отъ гората. Тѣ бѣха набрали много гжби. Пжтътъ имъ минаваше прѣзъ желѣзниятъ пжтъ. Току-що минаваха релситѣ, ей че изсвири тренътъ. По-голѣмото избѣга назадъ, а по-малкото — напредъ. Въ бързината си то се спъна и пръсна гжбитѣ между релситѣ.

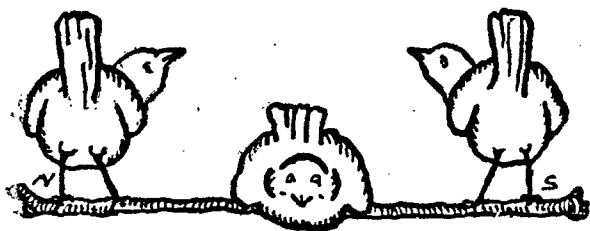
Наведе се да ги събира. Машиниста го забѣлѣза на пжтя и засвири силно. То стоеше спокойно и си събираше гжбитѣ, а тренътъ летѣше съ най-голѣма бързина напредъ. Машиниста пакъ изсвири. Голѣмото момиче му извика да остави гжбитѣ, а то мислѣше, че му казва да ги събере.

Тренътъ все лети напредъ. Ето той ще мине по него и ще го смаже. Пжтниците подадоха уплашено глави изъ прозорцитѣ на вагонитѣ да видятъ какво става.

Голѣмо бѣ очудването на всички, като видѣха, слѣдъ като отмина тренътъ, момиченцето да събира пакъ гжбитѣ си. То бѣ легнало на пжтя и трена мина надъ него безъ да го закачи.

Л. Толстой.

Момина сълза и пчела.

Подъ столѣтенъ джбъ растѣше
Нѣжна момина сълза,
И на нея тамо кацна
Работливата пчела.

Затрептя отъ скръбъ сълзата,
Тихо тихо промълви:
— „Ахъ, защо ли ти пчелице
„Чашкитѣ ми поломи?!“

„Мойтѣ дни сж бързолѣтни,
„Кратка ѣ мойта красота,
„Азъ, пчелице, още искахъ
„Да живѣя на свѣта! —

„Искахъ още азъ да гледамъ —
„Нощемъ чуднитѣ звѣзди,
„Денемъ слънцето прѣкрасно —
„Въвъ лазурни висоти!“

Удивила се пчелата
И казала съсъ тѣга:
„Какъ! . . отъ менъ си недоволна,
„Чудна работа сега! . .“

И катъ трепна съсъ крилцата,
Скри се въ пѣстрата трѣва,
И заплака с'скръбъ сълзата
Съсъ наведена глава. . .

Ярославъ Сибѣжикъ.

Подъ милото пролѣтно небе, на зелената морава, се събрали зайчета дългоухи-бѣгачи, за да се надбѣгватъ.

Хубаво е въ гората пролѣтно врѣме: колко шумъ, пѣсни, колко глъчъ! Брѣзитѣ се обкичили съ ясно-зелени лица, мълчаливитѣ борове весело гледатъ, разклоненитѣ елхи тихо шепнатъ.

На полянката, подъ бѣлостволеста брѣза, зайчетата се забавлявали шумно и весело: играяли си дългоухитѣ и се надбѣгвали единъ други. Шумно-весело минавало врѣмето за кжсоопашатитѣ. Не могли да се нарадватъ на пролѣтното слънце, не могли да се нагледатъ на изумрудната зеленина.

Шумѣли, движили се дългоухитѣ — на „прѣскокни баба“ се готвѣли да играятъ.

— Азъ първи ще лочна, — викалъ Дългоухия!

— Не, не ти, а азъ, — казалъ Опашатия!

— Не вие, а азъ, — азъ съмъ по-голѣмъ отъ васъ!

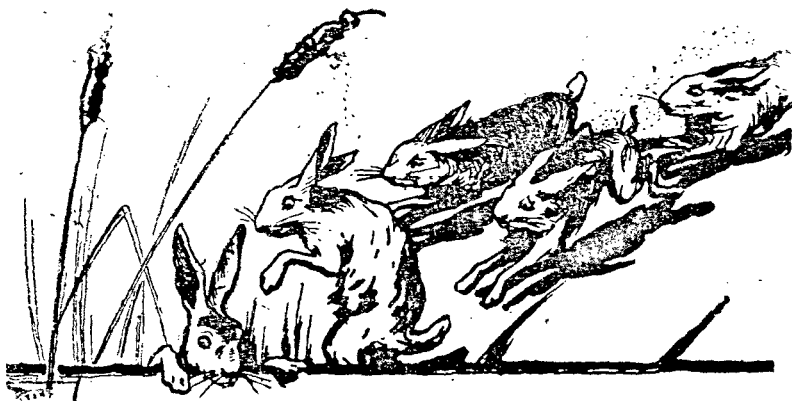
Спорили шумно дългоухитѣ — даже до бой работата отивала. Но веднага се умълчали, изплашили се и бързо избѣгали въ гората.

Какво ли се е случило, какво ли е смутило веселитѣ зайчета?

Нѣмало нищо страшно. Пропълзѣла по земята само сѣнка, сѣнка голѣма отъ облакъ.

— Ехъ, вие, дългоухи страхливци, — изсмѣла се една жаба на зайцитѣ. — Уплашихте се отъ една сѣнка, кжсоопашати! Да, вижда се, че сте юначенъ на-родецъ! . .

— Казвай, каквото искашъ, жабичко, — нека ние бждемъ жалки страхливци, нека ние и отъ сѣнка да се плашимъ . . . Смѣй се, ако тебъ ти е весело. Само, намъ се иска да живѣемъ, се обадило скритото подъ елхата зайченце.

— Знаешъ ли чия бѣше тая сѣнка? — На орела! . . Да, да, жабичко! А съ орела шегата е мръсна. Ти, струва ми се, се боишъ отъ щъркела — и шомъ го видишъ се криешъ подъ нѣкоя шумка или подъ нѣкоя кора . . . А на насъ се прѣсмивашъ.

На всички ни се иска да поживѣемъ, ахъ, какъ ни се иска! . .

Прѣв. С. С.

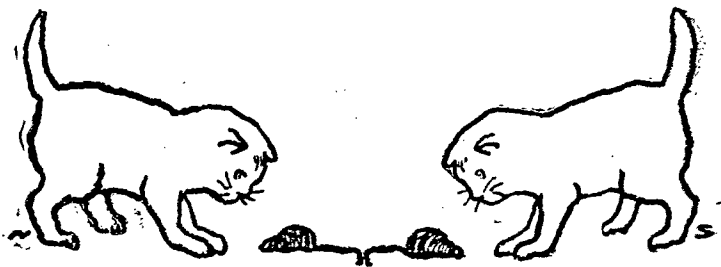
Дѣдо и внучета.

Седналъ дѣдо
На трѣвица,
Стисналъ съ зъби
Той лулица.

А край дѣда
На колѣнѣ —
Внучета му
Наредени.

Дѣда слушатъ:
Какъ приказва,
Приказчици
Какъ разказва . . .

Ч. Н. Чендовъ.

Свети Георги.

Вий се, сиво стадо,
Въ туй поле широко;
Вий се не поблявай
Мощно и високо —

Пролѣтъта се пукна,
И снѣгътъ избѣга;
Иде свети Георги,
Съсъ усмивка блага;

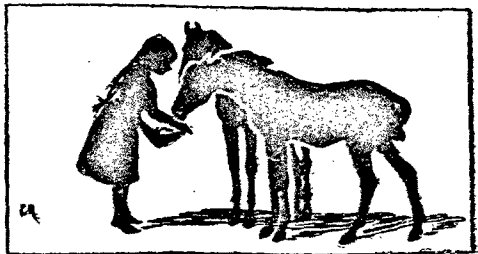
Иде той окиченъ
И съ цвѣтя и шума,
Слънце животворно
Спѣтникъ му е въ друма.

Дѣ какво погледне,
Съ вѣкъ се подмладява,
Дѣ какво облѣхне
Въ мигъ, се съживява.

Цѣвна пакъ полето,
Бликна и трѣвата,
На потокътъ свѣтълъ
Чиста е водата;

Вий се сиво стадо
И не блѣй високо —
Вечъ съ трѣва е пълно
Туй поле широко.

Цоцо.

Р а д о й ч о .

Тази сутринъ Радойчо стана късно. Отърка хлътналитѣ си очи, облѣче голѣмата мжжка жилетка съ четири джоба, която се спущаше чакъ до краката му, обу вехтитѣ чехли на баба си и излѣзе отъ кѣши.

При хубаво врѣме той не обича да стои въ слупената миризлива стая, а ходи изъ града да зяпа по дюкянитѣ. Пъкъ и кой ли ще го търси? — Ни майка, ни татко има той. А баба му, която се грижи за прѣхраната му, отрано излиза по чуждитѣ кѣщи да работи.

Блѣсна Радойчо подпрѣзната порта и трѣгна изъ улицата. Пъхналъ рѣцѣ въ голѣмитѣ джобове на жилетката, той тежко-тежко повлѣче голѣмитѣ чехли изъ широкитѣ улици на града. Знае той, че тамъ има много, много хубави нѣща.

Ето, тукъ шиятъ дрехи — той се спира на прозореца и гледа. Гледа Радойчо и си мисли: Ей тамъ едно хубаво палтенце, да е сега мое! . .

Тукъ пъкъ пекатъ хлѣбъ. Гледай какви хубави самуни сж наредени! Едни дълги, други таркалести; тамъ пъкъ сж симититѣ. Радойчо ги гледа и неможе да имъ се нагледа. Да е отъ нѣкждѣ баба му тука, па да му купи едничко докато сж още топли! Или пъкъ да сж по-наблизу, че да си вземе еднонко, най-мѣничкото! . .

Нѣкой го бутна и той тръгна.

„Сега ще погледамъ играчкитѣ“, — си каза той и отиде прѣдъ единъ богато нареденъ магазинъ. По прозорцитѣ на магазина бѣха окачени играчки: колко пжти ги е гледалъ той и неможе да имъ се нагледа! Ето кончето, до него малки колца съ желѣзни колеленца; ей пѣкъ и топченца, шаренички, меки, гумени. До тѣхъ хубаво облѣчено момиченце, до него часовниче, до часовничето — пѣтленце, до пѣтленцето — музичка. Гледа Радойчо и му се струва, че всички нѣща оживѣватъ, а той взелъ музичката, яхналъ кончето и свири. Сящо както въ приказката, що баба му разказва . . .

— Отива Радойчо въ гората, изсвирва три пжти и се явява царската дъщеря — ей това хубавото момиченце. Тя е тѣй хубава и красива въ бѣла дреха и носи пълна кошница съ цвѣтя, топли симитчета и захарчета и му ги подава. Той слиза отъ коня, изправя се гордо и . . .

Нѣкакъвъ шумъ събрка приказката. Единъ подплашенъ конъ тичаше изъ улицата и влачеше потрошена кола. Колата блъсна единъ халваджия и му разпилѣ таблата. Радойчо забрави приказката; той веднага се спушна да събира шекерчета. Халваджията го изгони, но той пакъ свари да си вземе двѣ парчета.

Да ми е едничко!

Обикаля Радойчо изъ града и не мисли да се връща. Нѣма кой да му се кара. Баба му ще се върне едва вечеръта и ще му донесе нѣщо за ядене. Сега той може да си походи. Но защо толкова много огладнѣ? Той и други пжтъ е ялъ само веднажъ на день, но така скоро не е огладнѣвалъ! Отдѣ да вземе да си хапне нѣщо? Ха, ето една фурна! . . . Да може да падне едно симитче, като шекеря. Да поискамъ отъ нѣкого едно рупченце? Но нали баба ми каза да не прося никога? . . .

Тѣй мисли Радойчо и влачи голѣмитѣ си бабини чехли. Доближи до фурната и гледа: хлѣбоветѣ наредени навжтрѣ, край тѣхъ симититѣ и кравайчетата, а

едно се търколило почти на края, като че ли искало да избѣга. Радойчо се вгледа въ него: какво е червеничко, изпеченичко, колко ли ще хруска като го сдѣвче? Ами, ако го види нѣкой? Той се огледа и пристѣпи малко напрѣдъ. — Ще го взема и ще го скрия въ пазвата си, въ дюкяна нѣма никой, а кой ще ме види отстрана, — си мисли Радойчо. Още една крачка и той е при кравайчето. Ржката му трепери и едва посѣга . . . Той се издига на прѣсти, пипва кравайчето, пѣхва го въ пазвата си и съ подкосени крака трѣгва.

— Стой! — извика нѣкой отзадъ му и Радойчо замръзна на мѣстото си.

Хлѣбарьтъ билъ въ срѣщния дюкянъ, видѣлъ го и го хвана тъкмо що си трѣгваше. Той го хвана за ржката и го заведе въ фурната. Радойчо онѣмѣ отъ страхъ и чакъ като тоягата се заогъва по гърба и краката му, той започна да вика: „Олеле, чичо“! . . и да реве колкото му гласъ държи.

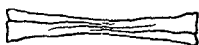
— Кой те прати да крадешъ? — изрѣмжа хлѣбарьтъ.

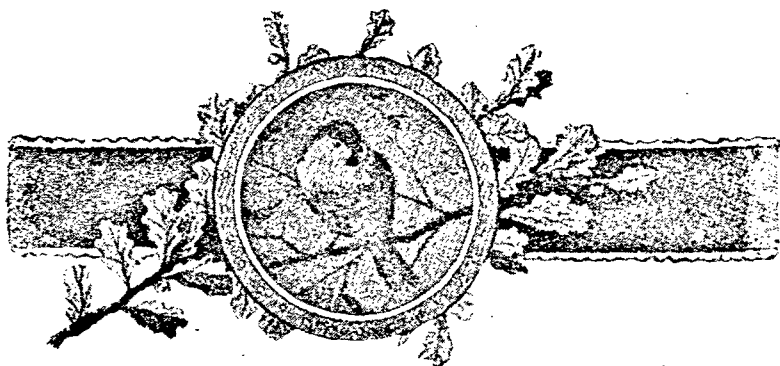
— Азъ . . . азъ нѣма вече . . . азъ съмъ гладенъ . . . хѣлцаше Радойчо.

Хлѣбарьтъ го наби и го пусна да си върви. Отъ страхъ и отъ болки Радойчо едва подигаше тежкитѣ чехли. Върви той съ наведени очи и не смѣе нигдѣ да погледне. А кога минаваше край магазина съ играчкитѣ, той се засрами и забърза. Стори му се, че и момиченцето, и кончето, и топчето, и музичката; всички като че ли изъ единъ гласъ викатъ: „крадлю, крадлю“!

На мръкване Радойчо се върна въ кѣщи. Той хвърли чехлитѣ на една страна, трѣшна се на окъсаната рогозка и горчиво заплака. Тази нощъ той спа гладенъ.

Водски.

Ек. Вл. Манчева.

По жетва бѣше то...

По жетва бѣше то. . . Вървѣхъ азъ изморенъ
По прашни пѣтъ изъ селскитѣ нивя,
И тежко дишахъ вечъ запрашенъ, запѣхтянъ,
Отъ тъмни тъмнини обходилъ двѣ села.

Край менъ лѣщятъ нивя, зефиръ ги залюлѣлъ
И милва ги, пробуденъ въ ранина;
И хиляди цвѣтя, и птичи хоръ запѣлъ,
И хубости безъ край, о райска долина!

Посѣднахъ уморенъ. И дишахъ упоенъ
Тозъ свѣжи ароматъ отъ жлѣтнали нивя;
Задъ менъ дочухъ тихъ плачъ. . . Край пѣтя потаенъ,
Разплаканъ старецъ самъ съ приведена глава!

Изтрѣпнахъ изуменъ! . . Срѣдъ златнитѣ нивя —
Най-виша благодать за бѣдния селякъ,
Да рони сълзи тукъ, вѣвъ ранна ранина,
Тозъ старецъ побѣлялъ! . . Защо, защо и какъ?!

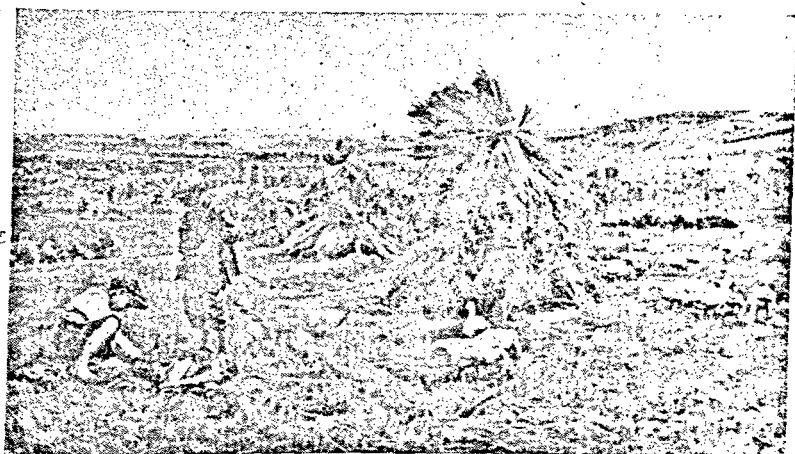
И трѣгнахъ наскърбенъ къмъ бѣдния старикъ —
Задавенъ отъ сълзи, тѣй блѣдъ и изтощенъ. . .
А той съгледа ме и сграбчи ме за мигъ,
Цѣлува ме, притиска ме, вѣвъ сълзи цѣлъ залѣнъ!

— »О, сине мой!.. Юначе славни ти!.. Катъ тебе бѣше той!..
Той, моя синъ, сокола сивоокъ!
Юнакъ достоенъ бѣ . . . и падна въ страшний бой,
Въ коварний бой на сърбина жестокъ!..

Дѣ е гроба му?! Кждѣ е свети прахъ
На чедото, що рѣстохъ въ младиини?!
О, Боже мой, къмъ тебъ ли сторихъ грѣхъ,
Че самъ остахъ въ най-тежки старини?!

Вижъ всичко туй за него съмъ събралъ. . .
Азъ работихъ отъ тъмни тъмнини.
О, сине мой! . . Съсъ сълзи съмъ облѣлъ
Тѣзъ черни угари, тѣзъ буйнитѣ храни! . .

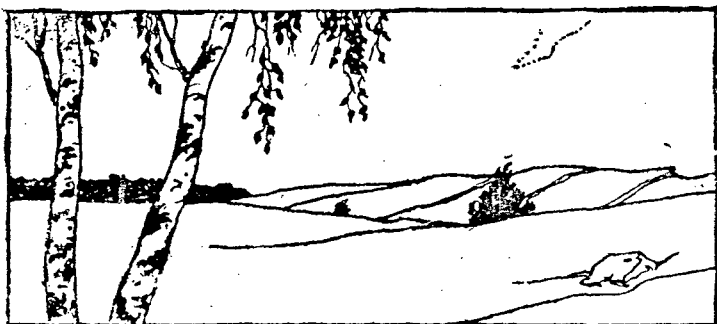
За менъ е пусто вредъ. . .
И майка му отъ мжка и тя умрѣ. . .
Я чуй! . . Тѣ пѣятъ . . . пѣятъ — жетва е вечъ,
А туй сърдце боли, боли, дано запре!!.

О, сине мой!! О, зла сѣдба проклета! . .
Защо съмъ самъ, безумеца старикъ?!
Българо, ти знайшъ ли, че въ разцвѣта
За твоята мощъ въ земята рожба скрихъ!?. «.

Порой сълзи обливаха старика.
Той хѣлцаше, проклинаше свѣта,
И блѣдъ, сломенъ едва чуто извика:
— „На твойтѣ гърди, юначе, да умра!!..“.

И свърши тозъ старикъ! . . Самъ склопихъ му очи,
Завикахъ бърже азъ жетваритѣ отведъ. . .
И днесъ тамъ дървенъ кръстъ самотно си стърчи.
Въ забвение осталъ, не кжпанъ отъ сълзи! . .

А. Окиншевичъ.

Б р ѣ з и ч к а .

Приказка.

Изъ посипаната съ червенъ пѣсъкъ алея на една голѣма и сѣнчеста градина тичаха нѣколко дѣца. Зачервениятъ имъ странички и свѣтналиятъ очички показваха, че имъ е весело между тази пролѣтна зеленина, подъ топлитѣ лъчи на пролѣтното слънце. Ето тѣ кривнаха изъ пѣтечката по трѣвата, напѣстрена съ разнородни цвѣта, тичаха, играеха на кончета. Водачътъ имъ прѣхърши крѣхкото стѣбълце на малката брѣзичка и зашиба конетѣ. Тѣ заскачаха, заритаха яростно и се скриха задъ дърветата. Чуваха се още виковетѣ и цвиленията на младитѣ кончета. Но скоро и тѣ утихнаха. Трѣбва да се прибрали въ голѣмата и красива кѣща, която бѣ на единия край на градината. Пъкъ и врѣме бѣше вече: слънцето залѣзе и въ градината стана хладно. Скоро настана и ноцта. Въ кѣщата запалиха ламбитѣ. Виждаше се какъ около трапезата седатъ бащата, майката и дѣцата, които играеха на кончета изъ градината. Слѣдъ вечерята майка имъ ги отведе въ спалнята, гдѣдо ги чакаха топли и меки завивки.

Скоро изгасиха ламбитѣ въ цѣлата кѣща и всичко утихна. И въ градината бѣ тихо. Акациитѣ прѣскаха приятната миризма на цвѣтоветѣ си, край оградата цвѣтѣше лиляка и носѣше благоухание навредъ, а розитѣ веселяха цѣлата градина съ своя мирисъ и гледъ. Малко по-малко и дърветата заспаха. Цвѣтията пъкъ още отъ вечерята свиха вѣнчетата и спѣха сладкъ сънъ . . . Не спѣше само счупената отъ момъ

чето брѣзичка. Не спѣше, защото умираше. Отъ прѣчупеното ѝ стѣбълце течеха бистри смолисти сълзи и падаха на зелената трѣва. Умираше тя и въ послѣдната си агония думаше на събралитѣ се около корена ѝ свѣтулки, нощни пеперудки и сгушилитѣ се въ клоноветѣ на съсѣдния храстъ птички:

— Азъ зная, — казваше имъ брѣзичката, — че нѣмаше да живѣя много, но за това и не жалья сега. Пъкъ и не ми бѣ много весело въ тази роскошна градина между гордитѣ акации, рози и лиляки. Ни едно отъ тѣхъ не сж отъ моя родъ. Може би, отпослѣ да привикнѣхъ съ тѣхъ, но сега — не, азъ не го обичамъ! Азъ още тѣжа за милата горичка, гдѣто си растѣхъ по-рано. Ахъ, колко хубаво бѣше тамъ! Да имахъ крилѣ като пеперудкитѣ, отдавна бихъ литнала пакъ тамъ... Брѣзичката млъкна и се замълча, сѣкашъ си нѣщо спомваше.

— Когато се родихъ, — продължи пакъ тя, — бѣше топла лѣтна нощъ. Азъ видѣхъ на около си нѣкакви черни сѣнки, които се издигаха високо къмъ небето, гдѣто свѣтѣха ясни звѣздички. Чухъ нѣкакъвъ шепотъ и бърборене около менъ, но нищо не видѣхъ и не разбрахъ. Бѣше много тъмно. Да, много тъмно бѣше. Сутринтъ, като се разсъмна, азъ първа видѣхъ себе си. Азъ имахъ малко и слабо стѣбълце съ двѣ малки листца, върху които блѣстѣха росни капки. Около мене се издигаха голѣми дървета и тихо шумѣха. Близу, въ гжстата трѣва се разговаряха двамина:

— Тази нощъ у насъ се родила нова брѣзичка, — каза тънкия гласъ.

— Нима? Кждѣ? — запита дебелия гласъ.

— Още по-хубаво. Така по-мжно ще откриятъ кжщичката ни. А гдѣ е тя? Ахъ, ето я... колко е малка!..

Двамата, които се разговаряха, дойдоха по-близу до мене и азъ ги видѣхъ. Единиятъ бѣше косматъ сивъ шишко, а другиятъ зеленъ, по-малкъ и по-тънъкъ, само съ по-дълги крака. И двамата имаха

крила. Отначало се много уплашихъ отъ тѣхъ, особено отъ сивиятъ, който говорѣше съ дебелъ гласъ. Ехъ, мислѣхъ си, ще ме изяде, такъвъ великанъ! Сега, право да си кажа, смѣшно ми е, като си спомня за това. Намѣрила съмъ отъ кого да се плаша! Тѣ бѣха брѣмбарѣтъ и скакалецѣтъ. Но тогава тѣ ми се сториха много голѣми и страшни, защото азъ бѣхъ много малка. Скоро тѣ си отидоха и азъ останахъ сама. Но не отиде за много. Слънцето изгрѣ и въ гората заведнѣжъ всичко заговори. Азъ се захластнахъ въ веселитѣ птички, красивитѣ пеперудки и разнитѣ брѣмбари. Даже и катеричката видѣхъ тогава за прѣвъ пѣтъ! Да, катеричка видѣхъ!.. Ахъ, колко хубавъ бѣше този прѣви денъ!.. Макаръ да ме бѣше страхъ отъ всички, никой нищо не ми правѣше. Скоро се запознахъ съ съседитѣ си, другитѣ брѣзички, по-голѣми отъ мене. Тѣ ми казаха, че азъ съмъ тѣхна сестра и ми посочиха голѣмата, красива брѣза, която се издигаше високо надъ насъ. — Тази е майка ни, — ми казаха тѣ. Колко красива бѣше майка ни! Кората ѝ бѣше чиста, бѣла, а зеленитѣ ѝ клончета се прѣплитаха и спускаха до земята. Сжща красавица! И азъ се чувствувахъ особено приятно при сестритѣ си и при майка си. Наистина, мама не ме галѣше и милваше, но азъ чувствувахъ, че тя ме вижда и ме познава; азъ слушахъ какъ тя шумѣше въ силна буря... Нейното шумѣне бѣше нѣкакъ особено. Ни едно дърво не шумѣше тѣй приятно. Да, нито едно дърво... — Брѣзичката пакъ млъкна и се замисли.

— Така свободно си растѣхъ и малко по малко се запознахъ съ цѣлия Божи свѣтъ. Въ края на лѣтото азъ вече познавахъ всички дървета и цвѣтенца, които растѣха и цвѣтѣха около менъ, всички бубулечки и пеперудки, които идваха на гости на менъ. А и самата азъ станахъ по-яка и по-голѣма.

Но завалѣха дъждове, задуха студенъ вѣтъръ и въ гората стана грозно. Голѣмитѣ дървета шумѣха и се вълнуваха денѣ и ношѣ. Цвѣтя не се забѣлѣзваха вече. Красивитѣ пеперудки, които често кацахъ по листата ми, се съвсѣмъ изгубиха. Листата на дърветата пожълтѣха и западаха на земята, носени отъ вѣтъра. Ето и единъ мой листъ пожълтѣ, че втори, трети... Пожълтѣха всичкитѣ ми листа и паднаха въ мократа трѣва. Колко студено ми бѣ така гола! Послѣ стана по-студено, трѣвата побѣлѣ и менъ ми се приспа. Азъ заспахъ. Ахъ, азъ много, много спяхъ! Като се събудихъ, слънцето гледаше тъкмо надъ

мене съ веселитѣ си пролѣтни лѣчи. Огледахъ се наоколо — пустота. Нѣмаше и слѣда отъ животъ. Папратитѣ бѣха налѣгали по земята черни и погрознѣли; трѣвата лежеше грозна на земята. А листа нито азъ, нито сестритѣ ми имаха. Но не отиде така за дълго. Скоро отъ земята се започва зелена трѣвица. И всичко въ гората се развесели; чуха се радостни викове: „пролѣтъ, пролѣтъ иде“! Поникнаха цвѣтя и на дърветата листа се показаха, — раззеленихъ се и азъ. Стана пакъ топло и весело — брѣмчаха пеперудки и брѣмбари, пѣха птички. Близу до менъ непрѣстанно пѣеше славеятъ. И мене ми бѣше тъй весело, че не помислювахъ даже, че може скоро да настане краятъ на моя животъ.

Една сутринъ почувствахъ, че при корена ми нѣщо изникна и почна да ме безспокои. Погледнахъ надолу: отъ земята се бѣ издигнала една тъмна шапка върху дебелъ коренъ. Това бѣ една бѣла гжба. Ахъ, каква груба и неучтива! Изникнала до стеблото ми, облѣгнала се на него и натиска ли, натиска! . . — Гледайте безобразницата! — оплаквахъ се азъ. Каква се наблѣга! Какво иска отъ мене?

— Тя се крие подъ клончетата ти, — ми каза моминската сълза, — за да не я намѣрятъ хората.

— Какво ми влиза менъ въ работа, че щѣли да я видятъ хората? Да се махне отъ тамъ!

И азъ си дигнахъ клонетѣ нагорѣ, за да я видятъ хората. Но какво стана? Слѣдъ нѣколко часа при насъ дойдоха двама човѣка: — единъ голѣмъ и единъ малъкъ.

— Вижъ, тате, каква хубава гжба, — извика малкиятъ и като се завтече къмъ мене откъсна шапката на съсѣда ми.

— Така ти се пада! — помислихъ си азъ. — Ахъ, колко съмъ лоша! Не ме е срамъ! Не биваше ли да си мирувамъ, та и тя да си растеше спокойно въ гората?

— Петьо, — каза голѣмиятъ човѣкъ, — ти откъсна само шапката. На бѣлитѣ гджи и корена е сладъкъ. Извади и него.

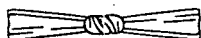
Петю хвана корена и едно мое клонче и ги дръпна. Охъ, колко ме заболѣ! Азъ примрѣхъ отъ болки.

Като се свѣстихъ, азъ растѣхъ вече тука. До мене не бѣха ни майка ми, ни сестритѣ ми, ни моминитѣ сълзи, ни здравеца, ни папрата. Около мене растѣха акациитѣ, лилякитѣ и розитѣ и като ме гледаха, думаша:

— Каква е проста, дивячка! Вижда се че е расла въ гората. — И всички високо се смѣха. А менѣ ми е мжно, мжно, плаче ми се. — Брѣзичката помълча. — Та азъ не тжжа, че нѣма да живѣя много. Жаль ми е само за нашата гора! — тжно завърши разказа си тя.

Нощта се мина. Настъпи весело утро. Запѣха птицитѣ. Събудиха се цвѣтята и дърветата. Станаха и хората. Въ градината пакъ заиграха и тичаха пѣргавитѣ и весели дѣца. Никой не забѣлѣзваше, че малката строшена брѣзичка е вече умрѣла. Никой не забѣлѣзваше, защото въ тази богата и разкошна градина тя бѣ клето сираче.

■ Прѣводъ.

Молитва.

Боже свѣтли, Боже мили —

Ти родината ни запази,

Подкрѣпи ни, дай ни сили

Да я пазимъ отъ врази.

Въ нея ний сме се родили,

Въ нея на свобода ний растемъ,

И за нея Отче мили —

Ний сме гот'ви да умремъ!

Ярославъ Снѣжинъ..

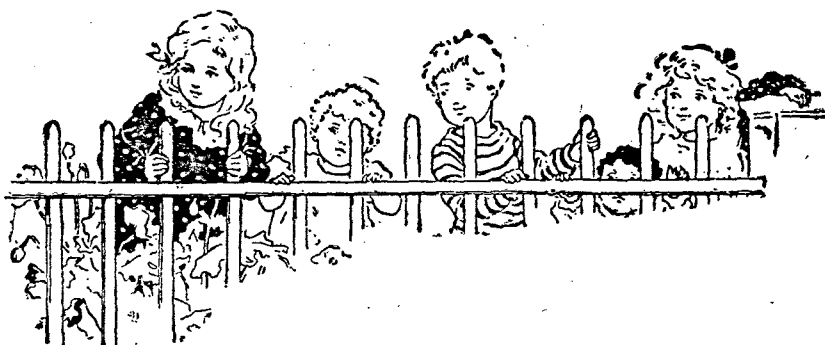

На разходка.

1. Лай, извивай
Съсъ уста —
Тебъ съсъ назн
Азъ неща.	3. Лисъ — Лисанка
Ей така,
Здраво стискамъ
Азъ съ ржка,	5. На разходка
Въ полски ширъ,
Ще играемъ
Тамъ безъ спиръ.
2. Колко искашъ
Се дерн,
Роклята ми
Съдерн —	4. Че другарки
Ний сме вечъ
И ще идемъ
Тамъ далечъ.	6. Лай, извивай
Гласъ голъмъ,
Все пакъ тебе
Съ насъ не щѣмъ!

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
ЗА ДВУСЕДМИЧНОТО ДЪТСКО СПИСАНИЕ

„ПЧЕЛИЦА“

год. II — 1915 год.

Редакторъ: М. Д. Николовъ.

Прѣзъ втората си година „ПЧЕЛИЦА“ ще продължава да буди умътъ и сърцето на малкитѣ си читатели.

„ПЧЕЛИЦА“ ще запознава дѣцата съ всички прояви на всѣкидневния животъ. Тя ще ги учи на самодѣйностъ, трудъ и любовъ къмъ природата.

Прѣзъ втората година „ПЧЕЛИЦА“ ще даде на абонатитѣ си: 20 книжки съ отбрано съдържание и съ художествени илюстрации отъ специаленъ художникъ.

10 в. „Лястовичка“.

1 разкошенъ цвѣтенъ календаръ.

5 картинки изъ „освободителната война“. Изобщо „ПЧЕЛИЦА“ ще бѣде единственото у насъ дѣтско списание.

Въ „ПЧЕЛИЦА“ сътрудничатъ всички наши писатели и поети изъ дѣтската литература.

На настоятелитѣ се прави 10 на сто отстъпъ.

Абонаментъ 2.50 лв. прѣдплатени.

Абонирането става чрѣзъ всѣка телеграфо-пощенска станция, или направо въ редакцията София.

Адресъ: Редакция на сп. „ПЧЕЛИЦА“, Хр. Трънковъ, София, булевардъ Дондуковъ, 61.

Съ тази книжка се изпраща втората премия — картинка изъ войната.